

na razlike, tako što ukazuje na odnose, rečju, tako što razlikuje. Dakle, ako je metafizički mišljen jezik razumevao znak kao ono što referira na po sebi postojeću stvarnost, sada jezik kao zatvoren sistem značenja mogli bismo tako reći oblikuje način na koji susrećemo stvari.

Upravo ovde Derida pravi korak dalje tvrdeći da označitelji ne upućuju na označena, već da označitelj upućuje na druge označitelje. Naime, pomoću pojma znaka, smatra Derida, mi možemo ispitati tradiciju metafizike prisustva - mišljenja bića kao prisustva. Ali kada smo rekli da ne postoji transcendentno označeno i da polje igre značenja nema granicu, mi moramo odbaciti i pojam znaka. Jer značenje znaka je uvek bilo određeno kao znak nečega. Ako se izbriše suštinska razlika između označitelja i označenog, onda bi se upravo označeno trebalo odbaciti kao metafizički pojam. Ako označitelj upućuje na drugi označitelj to onda znači da ne postoji mogućnost zatvaranja smisla, postoji samo neprestano odlaganje, pomeranje. Drugim rečima sve što mi imamo jeste jedan označitelj kojim označavamo drugi označitelj i tako u nedogled. Razlika između označitelja i označenog po Derididi je razlika dva označitelja gde se u određenoj situaciji nešto drži za označeno, kao kada želim da znam značenje reči/označitelja ono što ću kao odgovor na dato značenje dobiti jeste druga reč i tako u nedogled. Prethodno znači da ne postoji ne samo nešto izvan jezika kao strukture već da unutar same te strukture ne postoji nešto što je uređuje, ona se događa kao neprestana igra ili kretanje razlika gde jedan označitelj biva označen drugim, drugi trećim. Naravno, ako nema označenog onda striktno govoreći nema ni označitelja, no vratimo se samim Deridinim anlizma Levi-Storsa.

Klod Levi-Stros je težio, po njegovi rečima, da suspenduje razliku senzibilnog i inteligibilnog time što se odmah postavlja na nivo znakova – ali pojam znaka sam po sebi ne može prevazići tu suprotnost po Deridinom mišljenju. Znak je